

kde panuje velmi čilý život. Takového něco jsi zajisté nikdy neviděl a proto dávej na všechno bedlivý pozor co tam budeš vidět a slyšet."

Za chvíli sešli spolu do prostranného a jasně osvětleného sklepa, v němž panoval velmi živý ruch.

Bylo tam pohromadě asi šedesát chlapů, kteří skoro vesměs vypadali jako zákeřníci a ti se mezi sebou tak vesele bavili, že se zdálo, jako by tam slavili nějakou zvláštní slavnost.

Větší část těch lidí měla na sobě obyčejný oblek, ale v této pestré směsici bylo také pozorovati několik mužů, kteří byli rovněž tak ustrojeni jako onen, jenž tam byl Karla a Frantík uvedl.

Tito mužové přecházeli vážně mezi ostatními sem tam, i bylo pozorovati, že se k nim všickni s jakousi úctou chovají.

Byli to bezpochyby jejich velitelové a z jejich podřízenců si netroufal nikdo s nimi si připíjí anebo s nimi žertovati, a každý se jim hleděl spíše vyhnouti, když mu to bylo možným.

Objevení se Karla a jeho mladého druha způsobilo v té společnosti patrné rozčilení.

Veškeré zraky obracely se po nich, každý na ně upíral pátravý a pronikavý pohled i nastal mezi nimi všeobecný šepot.

"Oni mluví o tobě," pravil Karel, obrátil se k Frantíkovi, jenž se strachem celý třásl. "Ty's nebyl ještě nikdy v této společnosti a proto by každý rád věděl, kdo tě sem doporučil a čím můžeš ku blahu tohoto bratrstva, jehož heslem jest "odmykač a dýka" učiniti. — Ale kde pak je zrzek?"

"To bychom také my rádi věděli," odpověděl již letitý muž, maje na levém oku černou pásku. "Zrzavý Jirka měl zde být již před hodinou a posud nepřichází."

"Bepochyby bude mít co dělati," odpověděl Karel "a musí to být něco důležitého, neboť se nepamatuju, že by se byl dal někdy nepatrnou příčinou zdržeti, aby mezi nás nepřišel."

"Ale jsou přece jisté nepatrné příčiny, které mohou člověka zdržeti," podotkl jednooký. "Což kdyby měl ku příkladu Jirka na ruce a na nohou železné preclíky?"

"Ten se nedá tak snadno chytit," prohodil Karel. "Jirka je prohnáný a vychytralý chlapík, který se dovede všemu nebezpečí z dalevyhnouti."

"Ale smrtelní jsme všickni," namítal jednooký a doložil pak, na chvíli se zamlčev: "Se džbánkem se chodí tak dlouho pro vodu, až se ucho urazí, a to se stalo již nejchytřejším chlapíkům, že byli konečně chyceni."

Tato rozmluva byla najednou přerušena voláním:

"Jirka je zde!"

Všecko se hrnulo ku dveřím, neboť chtěl každý Jirku uvítati a slyšet z jeho úst, co bylo příčinou, že nepřišel v ustanovenou hodinu mezi své lidi.

"Ale pusťte mne přece dále a udělejte mi místo, ať si mohu oddechnouti!" zvolal Jirka, velký to a silný chlap. Jemuž mohlo býti as 40 let. "Dnes jsem byl ve velké mele, a především si musím oddechnouti! — Jděte s cesty."

Odstrčil každého na stranu, kdo mu byl v cestě a pokročiv s chvatem k jednomu stolu posadil se k němu.

Především vrazil do sebe skoro máz piva a pravil pak:

"Teprv nyní mohu zase volněji dýchat a cítím to, jak je člověku blaze, když je na svobodě."

"Což ti hrozilo nějaké nebezpečí?" tázal se jeden šibal, kteréhož byl Jirka před ostatními tím vyznamenal, že mu podal ruku. "Stalo se ti snad něco nepřijemného?"

"Ano, to bylo něco, co se mi ještě nikdy nestalo," odpověděl Jirka. "Jen si pomyslete, přátelé, já byl chycen!"

"Chycen že jsi byl?" zvolali všickni, pohlížejíce s úžasnutím, jeden na druhého.

To bylo také něco neslýchaného, že byl zrzavý Jirka chycen, kterýž byl již po tolik let všeho styku s policejními zřízeními uvarovati se dovedl, ačkoli byla naň velká cena vysazena.

Všichni se nyní shrnuli kolem svého náčelníka, jenž seděl u jednoho stolu zadumán a žádali ho snažně, aby jim vypravoval co ses ním stalo.

"Já tedy vyplním vaše přání," pravil Jirka "a budu vám vypravovati, jak mne ti pochopové dostali, abyste si z toho vzali poučení, že není člověk nikdy jist a že nesmí být nikdy příliš odvážlivým. Staré přísloví praví, kdo se vydává lehkomyšlně v nebezpečí, že v něm obyčejně zahyne, a by se bylo také málem na mně potvrdilo."

"To by bylo pro nás pro všechny velká rána!" zvolal jednooký. "Kdyby tebe chytli, jsme ztraceni!"

"Každý člověk se dá nahradit, a nešťastný ten, kdo se považuje za nenahraditelného!" zvolal Jirka kazatelským tonem. "Byli byste mne ovšem nějakou dobu pohřešovali, ale pak byste byli na mne zapomněli, až byste si byli zvolili jiného vůdce."

"Na tebe bychom nezapomněli nikdy!" zvolali někteří, tlačíce se skrze zástup svých druhů k Jirkovi, chtěje mu osvědčiti svou největší oddanost.

"Tedy poslyšte, co se mi stalo," pravil Jirka, a dal rukou pokynutí

aby bylo ticho. "Jak je vám povědomo, patřím již dávno do počtu oněch osob, na nichž policii a soudu velmi mnoho záleží. Trestní činí co může, aby mne mohl ve své budově pohostit, a aby tím spíše jeho přání se vyplnilo, vydal na mne zatykač. V tom zatykači jsem tak dobře popsán, jako bych se viděl sám v zrcadle. Je tam udáno, že jsem velké a silné postavy, že je mi 35 let, že mám zrzavé vlasy a vousy, — zkrátka že jsem člověk, kterémuž má každý řádný policista zvláštní pozornost věnovati. Jakmile jsem ten zatykač přečetl, vzal jsem si na hlavu černou vlásenku a také jsem se trochu přestrojil, aby mne nemohl nikdo tak snadno poznati, — a pak jsem šel k soudní budově, abych přece viděl, kde mne chce s'avný soud ubytovati."

"To byla velká odvážlivost!" zvolal jednooký.

"Ale proto by to bylo přece dobře dopadlo, kdybych byl nebyval vyzrazen," pravil Jirka a nyní vypravoval obsírně, jak vešel do soudní budovy, jak se tam představil domácím inšpektorovi co cizinec, jenž studuje zařízení trestnických ústavů, a jak jej tento s velkou ochotou do všech místností zaváděl.

"Z hlavního oddělení jsme byli již pryč, v kterémž se nalezají nejtěžší zločincové," vypravoval Jirka dále, "a právě jsme chtěli jíti do onoho oddělení, kde jsou ženské; ale tu se přiblížil k inšpektorovi jeden domácí hlídač a pošeptal mu do ucha několik slov."

Inšpektor sebou trhl, upřel na mne pátravý pohled a zavrtěl hlavou, jako by o tom pochyboval, co mu byl ten hlídač řekl. — Já jsem sice z toho nevyšel ani slova, ale hned jsem si pomyslel, že se mluvilo o mně a v té domněnce byl jsem také hned utvrzen, neboť mne můj průvodce zdvořile avšak rozhodně požádal, abych s ním vešel do jedné jizby, poněvadž prý se musí naše prohlídka na malou chvíli přerušiti.

"Já jsem se ohledl kolem sebe," vypravoval Jirka po krátké přestávce dále "a najednou jsem spatřil na blízku lidi, jichž tam dříve nebylo a kteříž se tam tak náhle objevili, jako by se byli ze země vynořili. Já to ani nespozoroval, že se k nám blížili, oni museli jíti po špičkách a nyní na mne všickni upírali pronikavé zraky, že jsem již myslil je po mne veta, neboť byli všickni ozbrojeni."

"Co to má býti? tázal jsem se, ohlédaje se pátravě po těch lidech, i zalekl jsem se spatřiv mezi nimi známý obličej."

"To byl jistě ten zrádce!" zvolal jednooký.

"Srdecový kluk to byl" odpověděl Jirka. "On připravil již mnohého z našich druhů do vězení, také mne poznal a chtěl mne tam dostat. Abych se hned nevyzradil a poněvadž jsem věděl, že bych si tím velice uškodil, kdybych se zdráhal inšpektora uposlechnouti, šel jsem s ním do té jizby a při tom jsem pozoroval, že dal několika strážníkům pokynutí, aby se postavili přede dveře u té jizby, do níž jsme měli vejíti."

"Když jsme tam vstoupili, prohledl si mne ten úředník od hlavy až k patě a pravil pak:

"Vy jste vyzrazen, Jiříčku, vaše přílišná odváživost je vaší záhubou, a to by bylo od vás šílenství, kdybyste chtěl zapírat, že vy ten nebezpečný zločinec nejste, po němž již tak dávno pátráme."

"Já vám nerozumím, pane! zvolal jsem popuzen, ale při tom již jsem přemýšlel, jak bych mohl z toho nebezpečí vyvážnout. Vyslovte se určitěji."

"Vy jste ten pověstný lupič Gruber!" zvolal nyní inšpektor hřímavým hlasem a pokročiv rychle ke mně a strhl mi s hlavy vlásenku.

"Šafránové moje vlasy byly patrným důkazem, že má pravdu, a zůstal jako bleskem omráčen. Pak jsem se vzpamatoval, skočil jsem po něm, vytrhl jsem mu vlásenku a vzkřikl jsem, počav jej škrtiti:

"Však ty toho budeš pykat, padouchu, že jsi mne poznal. To je tvá smrt!"

"Inšpektor počal modrati, nemoha ze sebe ani hlasu vyraziti a za chvíli sklesl na zem a zůstal bez sebe."

"U té jizby byly jen jedny dveře", mluvil Jirka dále, když byl zase druhý džbán vyprázdnil, — a já tedy musel obrátit svůj zřetel na některé okno. Tato okna nebyla zamřížovaná, i byla z nich vyhlídka do prázdného dvora, kde nebylo žádné stráže. Také nebyla vysoko od země — na nejvyšší asi sáh. Mé srdce zaplesalo radostí, když jsem to spozoroval, a já také nemeškal, otevřel jsem s chvatem jedno okno vyskočil jsem do dvora. Nikdo mne v tu chvíli neviděl a já jsem pak kráčet docela klidně, jako by se bylo docela nic nestalo, ku dveřím, jež se nalezaly v jednom koutě. Otevřel jsem je a vešel jsem na jednu chodbu ve věznici. Tam nebylo pozorovati ani živé duše, a teprv když jsem přišel dále, když jsem se zase ocítil v té chodbě, kudy jsem byl as před půl hodinou s inšpektorem šel, bylo zase okolo mne živo. Strážníci běhali v největším zmatku sem tam, hlídači chvátali do dvora, z něhož jsem byl právě přišel, — a já z toho ze všeho viděl, že se již o tom ví v celém domě, že se stal na inšpektora útok. Proto jsem hleděl co nejdříve z toho domu zmizeti.

Již jsem byl blízko u hlavního vchodu a myslil jsem, že jsem již vyvážl ze všeho nebezpečí, ale v tom se mi postavili v cestu dva chlapi jako obrové a řekli mi, že nesmí být v tu chvíli nikdo z domu puštěn.